

Vítězka literární soutěže CooBoo hledá talent

Petra Kamlachová

Království a citronové koláčky

**COO
BOO**

Království a citronové koláčky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Petra Kamlachová

Království a citronové koláčky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

COO
BOO

Pokud vás tahle kniha zasáhne, opatrujte ji jako oko v hlavě. Jestli ale máte v knihovně méně důležité kousky, pošlete je dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Petra Kamlachová, 2026
Illustrations © Ondřej David, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-4338-5
ISBN e-knihy 978-80-267-4345-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-4346-0 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-4340-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Království a citronové koláčky

Petra Kamlachová

COO
BOO

*Mé rodině,
přátelům a hlavně tobě,
milý čtenáři.*

1

Rory by nikdy nevěřil, jak mu může tak prostá věc jako příjezd několika královských vojáků, což ve vesnici tak blízko hranic rozhodně nepředstavovalo nic výjimečného, dokonale změnit život.

„Gregory, pojd' sem na chvíli!“ uslyšel tetin hlas.

Zašklebil se nad tím oslovením. Kromě ní mu Gregory nikdo neříkal, na vesnického kluka to bylo příliš nóbl jméno. Pomohl Jenny vytáhnout vědro ze studny, pak si otřel ruce do kalhot a zamířil do stavení, zvědavý, o co jde.

Jakmile vešel do místnosti, dva vojáci, kteří přijeli před pár minutami – zřejmě aby s jeho strýcem probrali něco ohledně zásobování nedaleké pevnosti –, okamžitě vstali od stolu a zkoumavě si ho prohlíželi. *Snad nepřišli verbovat?* napadlo ho a nervózně se ošil.

„Skutečně je to on,“ promluvil vyšší z mužů, jenž měl podle prýmků na uniformě i vyšší hodnost než jeho kolega.

„Kdo mám být, prosím pěkně?“ otázal se zmateně Rory.
„Syn lorda Gilforda,“ odvětil voják.

Rory udiveně vykulil oči a zavrtěl hlavou. Po vsi se sice šuškal, že jeho otec nebyl jen obyčejný voják, ale bohatý muž, který se zamiloval do prosté venkovanky, jež mu ošetřovala zranění, a kvůli nevhodnému sňatku se rozhádal se svou rodinou, ale lord? To ne, to bylo příliš. Snad pocházel z rodiny majetného obchodníka, ale jistě nebyl šlechtic. „Určitě se mýlíte, pane, můj otec byl obyčejný tesař.“

Teď se pro změnu zatvářili překvapeně oba vojáci. Ten výše postavený se vzápětí shovívavě usmál a vykročil mu vstříc. „Jmenuji se Conrad a byl jsem přítelem tvého otce. Věř mi, když říkám, že Gil byl mnoho věcí, jen ne obyčejný.“

„Dooobře,“ protáhl Rory, ale myslel si své. Rozhodně si ho s někým pletou, to je tutovka.

Teta si odkašlala a také popošla blíž k němu. „Běž si sbalit věci,“ požádala ho.

„Proč?“ nechápal. „Ale já nechci být vojákem,“ vysoukal ze sebe zoufale. Neměl na to povahu ani žaludek. Měl však na vybranou? Provedl snad něco, že se ho chtějí zbavit? Poté co jeho rodiče minulou zimu zemřeli na horečku a teta se strýcem se ho ujali, dělal, co mohl, aby byl prospěšný a nebyl jim na obtíž. Navíc patřili k nejváženějším lidem v okolí, měli všeho dostatek, nebo se snad stalo něco, o čem nevěděl?

„Neboj se, chlapče,“ prohodil přátelsky Conrad a otcovsky mu položil ruku na rameno. „Nikdo tě nenutí vstoupit

do armády. To by ani nešlo. Ale musíš jet s námi, aby ses mohl ujmout svého dědictví.“

„Dědictví?“ zamrkal nechápavě. Vždyť má všechno tady. Chalupu a pole po rodičích strýc zatím pronajal pachtýři, než bude Rory plnoletý, aby mohl skromné hospodářství převzít. Tak kam by jezdil?

„Tvůj strýc zemřel bezdětný. A jelikož Gilford byl jeho nejbližším příbuzným, veškerý jeho majetek nyní připadl tobě.“

„Mně?“ Do dnešního dne nevěděl, že má nějakého strýce, a teď by po něm měl dědit?

„Netvař se tak vykuleně, potkalo tě obrovské štěstí, chlapče,“ pronesla teta a s úsměvem mu rozcuchala zrzavé vlasy. „Utíkej si sbalit, ať se můžeš vydat na cestu.“

„A kam pojedeme?“ zajímalo ho. „Do Fallmouthu?“ To bylo nejbližší město a zároveň nejdál, jak kdy od domova byl.

„Obávám se, že poněkud dál,“ usmál se Conrad. „Až do Zellmaaru.“

„Do hlavního města?“ Rory znovu vykulil oči. To bylo nepředstavitelně daleko! Téměř na opačném konci říše. „Co tam budu dělat?“ obrátil se na tetu. Vždyť tam nikoho nezná!

„Neboj se, chlapče, jsem si jistá, že se ti povede dobře. Má sestra, tvoje maminka, vždycky říkala, že jsi předurčen k velkým věcem. A teď to vypadá, že měla pravdu.“ Popotáhla, jak se jí draly slzy do očí, a přivinula si synovce do náruče. „Hlavně buď hodný a poslouchej pana Conrada,“

kladla mu na srdce. „A když se ti tam nebude líbit, můžeš se kdykoli vrátit sem k nám. U nás budeš mít vždycky dveře otevřené,“ ujistila ho.

Přikývl a šel si poslušně zabalit. Těch pár kusů šatstva, které měl, lovecký nůž se slonovinovou střenkou – jediný náznak toho, že jeho otec měl skutečně kdysi peníze –, vlněný zimní kabát a nové kožené boty, které dostal od strýčka k šestnáctým narozeninám. To bylo vše. Když se vrátil do světnice, vojáci už tam nebyli, zato jeho dva mladší bratřenci a uplakaná sestřenice Jenny. Ta se mu hned vrhla kolem krku.

„Budeš mi hrozně moc chybět!“ vzlykala.

„Ty mně taky,“ odpověděl a pevně ji objal. „Ale třeba se brzo vrátím. Co bych tam dělal?“

„Že tě huba nebolí,“ zamračila se na něj teta, ale nemyslela to zle. „Možná z tebe bude bohatý pán. Proč by ses měl zahrabat tady na vsi? Jen si hezky zaříď slušné živobytí, zlatíčko,“ kladla mu na srdce. Chtěla pro něj i pro všechny své děti jen to nejlepší.

„Pokud budu bohatý, pošlu vám nějaké peníze, tetičko,“ slíbil.

„Nedělej si škodu, vždyť se máme dobře, jen co je pravda,“ pravila, a když se konečně vymanil z Jennyina sevření, vrazila mu do ruky uzlík s kusem chleba, sýra, pár jablky a voňavými buchtami, co se do něj jen vešlo.

Pak se objal s bratřenci a zalitoval, že se nemůže rozloučit i se strýčkem, jenž byl tou dobou ve městě za obchodem.

Nakonec mu nezbylo než pobrat všechny své věci a vyjít na dvůr za vojáky, kteří tam na něho trpělivě čekali.

Mladší z nich, jehož jméno dosud neznal, mu vzal z rukou zavazadla a upevnil je k sedlu statného hnědáka, který byl zřejmě určený pro Roryho.

„Umíš jezdit na koni?“ zeptal se ho Conrad.

„Na koni?“ vyhrkl a následně zavrtěl hlavou. Kde by se to asi tak naučil?

„Nevadí, tak holt pojeděš se mnou,“ rozhodl a vyskočil na svého koně a Roryho vzápětí vytáhl za sebe.

Bylo to docela nepohodlné. A navíc se musel muže před sebou držet, aby nespadl. Cítil se trapně, ale nezdálo se, že by si s tím vojáci dělali hlavu. Prostě pobídli svá zvířata a vyrazili na dlouhou cestu. Záhy se k nim připojil celý oddíl.

„Mám toho dost,“ rozčiloval se Rory. Už tři dny byli na cestě. Celé tělo ho bolelo. A nejhorší bylo, že mu nikdo nechtěl odpovědět na jeho otázky. Proč cestuje s tolika vojáky? A navíc s *předním generálem království*, jak se ukázalo, který ho vozí na svém koni jako slečinku. Proč se mu všichni kromě Conrada vyhýbají? A proč mu nikdo nechce povědět, co ho v Zellmaaru vlastně čeká? Proč? Proč? Proč? Frustrovaně si zajel prsty do zrzavých kudrn a zatahal za ně.

„Něco tě trápí?“ otázal se klidně Conrad, se kterým sdílel stan. Rory začínal mít nepříjemný pocit, že je to proto, aby na něj generál dohlédl. Ale kvůli čemu?

„Aaaah!“ vykřikl naštvaně Rory. „Proč mi nechceš nic říct?“

Conrad klidně dožvýkal další sousto pečeného králíka, než odpověděl: „Zítřa odpoledne dorazíme do města. Tam se všechno dozvíš.“

„K čemu ty tajnosti? Chci to vědět hned!“

Conrad ukázal na židli proti sobě. „Měl by ses najíst.“

Rory ho probodl naštvaným pohledem, ale nemohl popřít, že má hlad a že pečínka voní přímo božsky. Se zaskřípěním zubů si kecl na židli, ale zatím se do jídla nepustil. Byl odhodlaný držet hladovku, dokud se nedozví aspoň něco.

„Vystydne ti to, když na to budeš jen zírat.“

„Nejdřív chci vědět, odkud jsi znal mého otce.“

Conrad si povzdechl. „Už jsem zmínil, že jsme byli přáteli.“

„Nikdy o tobě nemluvil. Nikdy jsi ho nenavštívil,“ vypočítával Rory.

„Protože on to tak chtěl. Navíc jsem měl své povinnosti.“

„Och, jistě, málem bych zapomněl, slavný generál Conrad Azer, hrdina belesarské války,“ odfrkl si téměř posměšně.

Vysloužil si za to káravý pohled. „V té válce jsem bojoval po boku tvého otce, který mi tam zachránil život. Měl by ses o ní tedy vyjadřovat uctivěji.“

„Táta bojoval ve válce?“ zamrkal Rory. To byla novinka.

„Jistě, jako mnoho mladých mužů.“

Bylo to před dvaceti lety, uvažoval. Tehdy se tedy nejspíš seznámil s mámou, pokud je ovšem na té historce o zraněném vojákovi a jeho ošetřovateli něco pravdy.

„Takže jste se poznali na bojišti?“ zeptal se po chvíli a konečně se pustil do večere. Kručící žaludek otupil jeho předsevzetí, že se nedotkne jídla, dokud mu Conrad neodpoví. Ačkoli něco málo mu prozradil, takže svůj slib vlastně dodržel, ne? Vložil si do úst kousek šťavnatého masa a málem zaúpěl blahem. K snídani bývala ovesná kaše a k obědu jedl chléb a sýr z domova, ale večere bývaly skvělé. Vždycky se někde utábořili, někteří muži stavěli stany a skupinka dalších se vydala na lov zvěře, kterou pak jiná skupina zpracovávala. Rory každý den nabízel pomoc s přípravou tábora, s lovem i vařením, ale vždy byl odmítnut. Mysleli si snad, že je úplně neschopný?

„Ne, znali jsme se od dětství. Vlastně jsme spolu vyrůstali. Na vojenské akademii. Ale znali jsme se už dřív, alespoň od vidění.“

Takže táta chodil na vojenskou akademii? To opravdu musel pocházet z bohaté rodiny, prolétlo Rorymu hlavou. Obyčejní vojáci prošli jen základním výcvikem na cvičišti, na akademii studovali budoucí důstojníci. Vzpomněl si na to, co zaznělo v tetině domě. „Opravdu byl můj otec lord?“ zeptal se tiše, jako by se to bál vyslovit nahlas.

Nedokázal si takovou možnost vůbec připustit. Nikdy žádného šlechtice na vlastní oči neviděl, ale představoval si je v drahém oblečení, ověšené zlatem a drahokamy, tlusté

a líné, jak od rána do večera jen štěkají rozkazy. Takový ob-
rázek se však jeho otci vůbec nepodobal. Gil Christen byl
laskavý člověk, který všem kolem sebe pomáhal. Ruce měl
plné mozolů, ale nikdy si na práci nestěžoval. Rozhodně ne-
působil jako někdo, koho chovali jako v bavlnce a kdo měl
k dispozici zástupy služebnictva.

„Byl mnoho věcí.“

Další vyhýbavá odpověď.

„Já tohle vážně nevydržím!“ zaječel Rory a praštil pěsti
do stolu, načež si okamžitě začal naraženou ruku třít.

Conrad ho sjel takovým pohledem, že mu bylo ihned
jasné, že jej svým dětinským chováním navýsost zklamal.

„Omlouvám se,“ pípl. „Když já vážně nechápu, proč mi
to nechceš povědět. V čem je problém?“

„To brzy pochopíš. A zítra ti odpovím na všechny tvé
otázky. To už snad vydržíš, ne?“

„Nic jiného mi nezbývá,“ zabručel Rory a pokračoval
v jídle mlčky.

Když druhého dne, přibližně dvě hodiny po poledni, dora-
zili do Zellmaaru, Rory nevěděl, kam se dívat dřív. Město
mu připadalo obrovské. Po ulicích se pohybovaly davy pes-
trobarevně oděných lidí, domy byly větší a honosnější, než
jaké znal. Nemluvě o tom, že město bylo přístavem a on do-
posud na vlastní oči moře nespatrił. Chvilí mu tedy trvalo,
než si všiml, jak se po nich lidé koukají a že si cosi špitají.
Přičítal to však skutečnosti, že se jistě nevidí každý den,

aby vyznamenaný generál cestoval ve společnosti mladého kluka.

Jak se však jejich průvod ubíral dál, až k vysoké stolové hoře čnící nad městem, na níž se tyčil mohutný hrad, začal Rory pociťovat zvláštní nervozitu. Kam ho to vůbec vezou?

„Zdá se mi to, nebo míříme na hrad?“ odvážil se zeptat.

„Nezdá,“ odvětil klidně Conrad.

V Rorym hrklo. „A co tam mám jako dělat?“ Pomalu si začínal dávat dvě a dvě dohromady, ale znělo to tak šíleně, že se bál na to být jen pomyslet. Protože to nemohla být pravda. Muselo se jednat o nějaký strašlivý omyl! Nemůže přece být...

To už vystoupali k hradní bráně. Strážé jim zasalutovaly a rychle otevřely těžká vrata, aby mohli projet.

„Řekni mi, že to není pravda!“ vypískl Rory o oktávu vyšším hlasem, než jakým normálně mluvil. Žaludek se mu kroutil úzkostí a v hlavě mu vířil chaos. Tohle se prostě nemůže stát! Musel se praštit do hlavy a blouzní. Možná snědl nějakou otrávenou houbu nebo... Štípl se do ruky. Bolest ho ujistila, že se mu to zřejmě nezdá. Jak je to možné?

„Už je to tak. Jsi synovcem krále Gunthera a jeho právoplatným dědicem,“ potvrdil mu Conrad jeho nejhorší obavy.

„Ne, ne, ne,“ vrtěl hlavou Rory. „To musí být nějaký omyl. S někým sis mě spletl.“

„Uklidni se,“ promluvil Conrad.

„Mám se uklidnit? Jak? Tohle je šílené! Proč jsi mi to neřekl dřív?“

„Protože jsem věděl, že budeš vyšilovat. Nemohl jsem riskovat, že bys cestu sem odmítl.“

„To bych teda odmítl!“ ujistil ho rozčileně Rory. I kdyby to všechno byla pravda, rozhodně netoužil stát se králem. Byla to příliš velká zodpovědnost. Co on o tom vůbec věděl? Nic. Chtěl vést klidný život, bavit se s přáteli a jednou se třeba oženit, rozhodně netoužil válčit, přijímat diplomaty a soudit nějaké spory, nebo co to králové vůbec dělají. „Okamžitě zastav,“ požadoval.

„Stejně už jsme na místě,“ pokrčil rameny Conrad a seskočil z koně přímo na dlážděné prostranství před vstupem do paláce. Následně ze zvířete slezl i Rory, ale nepůsobilo to nijak elegantně, spíš bylo s podivem, že neskončil na zadku na zemi.

„Podvedl jsi mě,“ obvinil Conrada. Byl rozzuřený a vyděšený. Připadal si lapený v pasti.

„Jen jsem splnil svůj úkol. Co bude dál, je na tobě.“

„Fajn, tak já mizím,“ odsekl Rory, otočil se na patě a chtěl se rozběhnout zpátky k bráně, když tu ho zastavil neznámý povýšený hlas.

„To má být on?“

Rory zamrzl na místě a celý se napjal. Najednou úplně zapomněl, že chtěl vzít nohy na ramena. Pomalu se otočil, aby stanul nově příchozímu tváří v tvář. Ať už mu ale původně chtěl odvětit cokoli, vše se mu rázem vykouřilo z hlavy a on byl schopný jen tupě zírat na vysokého blondatého mladíka, co právě vyšel z hradu a s rukama založenýma na prsou si

ho s arogantním výrazem prohlížel. Byl to nejhezčí kluk, jakého kdy viděl. A navíc měl na sobě, na rozdíl od Conrada a jeho doprovodu v šedozelené, světle modrou uniformu, což značilo, že patří k étheranům. Ještě nikdy žádného z nich nespatriil, ale slyšel o nich hodně. Tak jako každý.

Jen pár desítek rodin v celém království oplývalo dědičnými magickými schopnostmi. Konkrétně šlo o šlechtu a několik velmi bohatých měšťanů. Zbytek populace magii většinou neovládal, a pokud vůbec, měl jí tak málo, že to ani nestálo za řeč. Mohl s ní dělat jediné pár laciných triků pro pobavení dětí.

Kdo je to?

„Ano, můj pane,“ odpověděl zdvořile Conrad a pokorně sklonil hlavu. „Dovolte mi představit vám prince Gregoryho.“

Prince? Rory se přerývaně nadechl, otevřel pusu a... nic. Absolutně nic z něj nevyšlo.

Blondák mu věnoval pichlavý pohled a pak se pohrdavě uchechtl. „No potěš.“

„Hele, co máš za problém?“ ozval se Rory, kterého povýšené chování neznámého mladíka dost naštvalo. Nezáleželo na tom, jestli je dědic trůnu nebo jen venkovský balík, nic tomu rozmazlenému spratkovi neudělal, tak nemá právo se k němu takhle chovat.

„Tebe,“ odpověděl prostě blondák a v zelených očích mu zaplanulo, jako by ho vyzýval k boji.

„Cooo?“ zamrkal Rory.

Conrad si decentně odkašlal. „Lorde Norwoode, myslím, že nás lord správce očekává. Když dovolíte...“ Mírně se uklonil, načež položil těžkou ruku Rorymu na rameno a nasměroval ho ke vchodu. Ten se nebránil a poslušně vykročil, protože nechtěl před tím nafoukancem dělat scény.

Vstoupili do rozlehlé haly ozářené masivními zlatými svícny s tucty svíček. Mozaiková podlaha znázorňovala nějakou dávnou bitvu. Vyšli po širokém schodišti se zdobným zábradlím do prvního patra, kde minuli několik vyřezávaných dveří s jemnými ornamenty vykládanými plátkovým zlatem, dokud se nezastavili před jedněmi z nich. Conrad zaklepal a vzápětí je zvučný mužský hlas vyzval ke vstupu.

Rory nervózně polkl a snažil se příliš okatě nerozhlížet po obrovské místnosti, kam by se vešel celý jeho rodný dům. Bíle omítnuté stěny zdobily rozměrné fresky zobrazující různé významné hrady v Eskyře. Dřevěný kazetový strop byl vykládaný tmavě modrými deskami se znakem království – stříbrnou dvanácticí pou hvězdou symbolizující dvanáct provincií, z nichž se Eskyra skládá. Podlahu z leštěného dřeva zakrýval tlustý koberec s přírodními motivy. Většinu prostoru zabíral dlouhý stůl z ořechového dřeva obklopený tuctem vyřezávaných židlí polstrovaných jemným tmavomodrým sametem, který zřejmě sloužil k poradám. U protější zdi, přímo pod velkými okny, jež do místnosti propouštěla dostatek světla, se nacházel masivní psací stůl plný stohů úhledně srovnaných papírů a za ním seděl muž s pečlivě zastřiženými světlými vlasy a vousy, v perfektně padnoucím obleku tmavozelené barvy.

Muž vstal a přátelsky se na ně usmál. Vzápětí si položil pravou ruku na srdce a lehce se uklonil. „Rád vás konečně poznávám, princí Gregory. Dovolte mi, abych se představil, jsem vévoda Frederick Norwood, správce vašeho království.“

„Mého čeho?“ Rory si na to pomyšlení pořád ještě nedokázal zvyknout.

Vévoda se shovívavě usmál. „Chápu, musí to pro vás být obrovská změna, ale nebojte, se vším vám pomohu, dokud se plně nezhostíte své role.“

„Říkal jste Norwood?“ vyhrkl najednou Rory, jak mu něco došlo. Obrátil se na Conrada. „Nebyl ten kluk náhodou...“

„Zdá se, že už jste se stačil seznámit s mým synem,“ ozval se vévoda. „Požádal jsem Wolfa, aby se vás ujal a byl vám ve všem nápomocný. Jste podobně staří, takže byste spolu mohli dobře vycházet.“

Dobře vycházet? To myslí vážně? Dotáhnou ho sem pod falešnou záminkou – no dobře, skutečně se jedná o dědictví, ale zdědit trůn je zatraceně něco jiného než zdědit dům či podnik ve městě – a ještě po něm chtějí, aby trávil čas s tím namyšleným zmetkem? Ani náhodou!

„Myslím, že...“

„Jeho Výsost je po dlouhé cestě unavená,“ skočil mu do řeči Conrad a Rory jej za to probodl zlostným pohledem.

„Ale jistě, jistě,“ pronesl vévoda s lehkým úsměvem na rtech. „Program na následující dny tedy probereme u večere,“ rozhodl a vrátil se za svůj stůl, čímž jim dal najevo, že mohou odejít.

„Co to mělo znamenat?“ dožadoval se vysvětlení Rory, jakmile se ocitli na chodbě. „O jakém programu to mluvil? Já jsem rozhodně neslíbil, že tady zůstanu.“

Conrad si povzdechl. „Bohužel nemáš na výběr. Všichni máme své povinnosti. Ať se ti to líbí, nebo ne, narodil ses do královské rodiny, a protože tvůj strýc zemřel bezdětný, je na tobě, abys zaujal své právoplatné místo a usedl na trůn.“

„Tak to pr,“ prsknul Rory a udělal rukou zamítavé gesto. „Pokud já vím, můj otec byl tesař. Vyrostl jsem na vesnici. Jak bych mohl řídit království?“

„Uvědomuji si, že je to velká změna, ale lidé si svůj osud nevybírají a ani před ním nemohou utéct. Vždycky si je najde.“

Rory se zamračil. „A co když nechci být králem?“

„Věř mi, že za krále tě nechce nikdo,“ ozval se zase ten protivný arogantní hlas a vzápětí se před nimi vynořil jeho majitel. „Ale jak řekl tady Conrad, nikdo z nás nemá na výběr.“ Pak naklonil hlavu na stranu a s falešným úsměvem prohlásil: „Ale pokud jsi tak zásadně proti, existuje jeden způsob, jak se vzdát trůnu.“

„Lorde Wolfe,“ ozval se káravě generál, ale mladík ho zarazil zdviženou dlaní.

„Jaký?“ otázal se dychtivě Rory.

„Umřít,“ usklíbl se Wolf. „Pokud na tom budete trvat, *Vaše Výsosti*,“ pronesl, přičemž si dal záležet, aby jeho titul vyslovil co nejkousavějším tónem, „milerád to zařídím.“ Na důkaz svých slov sevřel prsty kolem jílice svého meče.

Rory šokovaně vykulil oči a zíral na něj s otevřenou pusou. To si dělá srandu, že jo?

„Lorde Norwoode,“ oslovil ho zdvořile Conrad. Pouze tepající žíla na krku prozrazovala jeho podráždění. „Obávám se, že Jeho Výsost ještě nebyla seznámena s pravidly nástupnictví.“

Wolf protočil oči. „Zdá se, že mě čeká spousta práce.“ Následně si podrážděně odfrkl a zabořil chladný pohled do Roryho pihovatého obličje. „Pojď se mnou, ukážu ti tvoje komnaty.“

Rory zoufale pohlédl na Conrada, protože se mu vůbec nechtělo zůstat o samotě s mladíkem, který mu otevřeně vyhrožoval vraždou, ale generál mu naznačil, že má odcházejícího Wolfa, jenž se po něm ani neohlédl, následovat.

2

„Wow,“ splynulo Rorymu ze rtů, když vstoupil do prostorného salonu, jehož zdi pokrývala modrá tapeta. I polstrování nábytku mělo stejnou blankytnou barvu. V rohu se nacházela velká kachlová kamna a na stěnách visely obrazy ve zlacených rámech. Většinou šlo o lovecké výjevy, ale vedle dveří do další místnosti se nacházel portrét mladého muže, jehož tvář Rory dobře znal. Jeho otec, princ Gilford.

„Skutečně jste si podobní,“ poznamenal Wolf, když mu došlo, na co tak zírá. „Tedy až na ty vlasy.“ Obličej jeho otce totiž lemovaly kaštanové kudrny, zatímco Roryho kštice plápolala jako oheň.

„Ty mám po mámě,“ špitl.

Wolf cukl rameny, jako že je mu to úplně fuk. Otevřel dveře a zavedl ho do ložnice, jíž vévodila postel s nebesy tak široká, že by se na ní bez problémů vyspala celá jedna rodina. Byla tam kamna i krb, ve kterém by, soudě dle jeho

rozměrů, mohl opékat celé prase. Nábytek, skříně i truhly, vše se jen lesklo, jako by to někdo zrovna navoskoval. Nejspíš vše připravili těsně před jeho příjezdem.

„Vedle je koupelna,“ oznámil mu Wolf a mávl rukou ke dveřím po pravé straně.

Rory omámeně přikývl. „Tohle všechno je pro mě?“

„Tátu napadlo, že bys rád využíval komnaty svého otce, ale jestli bys radši ty královny...“

„Ne, ne,“ vyhrknul Rory překotně. „Je to perfektní.“

„Hm,“ zabručel Wolf a zamířil zpět do předpokoje, kde se rozvalil v křesle, jako by se nechumelilo. Rorymu došlo, že má zřejmě ještě něco na srdci, a tak se neochotně posadil naproti němu. „Tak hele,“ začal Wolf. „Jak už ti asi došlo, nejsem zrovna nadšený z toho, že mě otec pověřil, abych byl tvým pobočníkem...“

„Mým čím?“

„Pobočníkem. To znamená, že tě mám chránit, doprovázet, učit a tak podobně. Prostě všechno, co je třeba, abych z tebe udělal krále,“ vysvětlil. „A i když se mi to nelíbí, jsem připravený svůj úkol splnit, je ti to jasné?“ zamračil se na Roryho.

Ten polekaně přikývl.

„Fajn. Jo a nehodlám ti vykat. Zatím můj král nejsi.“ Ve vzduchu přitom viselo nevyřčené *kdo ví, zda jím vůbec někdy budeš*. „Budeme spolu trávit hodně času, takže se s tím koukej smířit.“

„Tykání je v pohodě,“ ujistil ho Rory, jemuž Wolf trochu naháněl strach.

„Skvěle, jsem rád, že jsme si to vyjasnili,“ odvětil a na jeho tváři se poprvé mihl náznak upřímného úsměvu. „A teď bych ti měl nejspíš vysvětlit, proč jsi tady.“

Rory si tak vyslechl příběh o tom, jak se jeho otec odmítl oženit s jistou lady Gwendoline a vzdal se svého postavení, majetku i rodiny, aby si mohl vzít jeho matku. Jeho strýc, král Gunther, se svou královnou žádného potomka nezpłodil, a tak po jeho smrti připadl trůn jeho mladšímu bratrovi. Jelikož ten však již zemřel, dalším následníkem v pořadí se stal jeho syn.

„Korunu našeho království chrání sám Godric. V jejím rubínu se skrývá jeho krev, což zajišťuje, že na trůn vždy usedne právoplatný dědic, jemuž navíc sám požehná. Pokud by byl králem korunován někdo jiný, do roka zemře. Jako Gilfordův syn jsi královým nejbližším příbuzným, a tedy jeho řádným nástupcem. Nikdo jiný být korunován nemůže. Ne, dokud jsi naživu.“

Rorymu z tváře vyprchala barva. Najednou se mu zatočila hlava a žaludek se mu sevřel tak, až se bál, že se pozvrací. Tak tohle měl Conrad na mysli, když mluvil o povinnosti, před níž nemůže utéct. Proto mu celou cestu tajil pravdu, protože kdyby trůn odmítl a uprchl, země by zůstala bez vladaře. Nebyl sice nijak extra vzdělaný, ale i on věděl, že by to byl problém.

„A nemůžu třeba podepsat nějaký papír, jako že se vzdávám trůnu?“ zeptal se s nadějí v hlase.

„Kdyby to šlo, nebyl bys tady.“

Rory si dlouze povzdechl. Připadal si v pasti. Lapený v noční můře, z níž se nelze nijak probudit. Celý jeho život se teď bude točit kolem politiky, o které vůbec nic neví, a navíc mu bude na krk dýchat Wolf. Paráda. Horší už to snad být nemohlo.

„Vidím, že to potřebuješ vstřebat,“ poznamenal mladý lord a zvedl se ze židle. „Pošlu ti sem komorníka. V šest přijď na večeri do malé jídelny. A prosím, vezmi si na sebe něco reprezentativnějšího,“ ukázal na jeho postavu v prostých šatech.

„Nic takového nemám,“ pípl nešťastně Rory.

„U Godrica,“ zaklel Wolf a protočil panenky. „Postav se,“ nařídil Rorymu a ten ho okamžitě poslechl. Jeho pobočník si ho chvíli měřil pohledem, než nepřiliš nadšeně prohlásil: „Jsme skoro stejně velcí, to půjde.“ A aniž by mu své úvahy nějak vysvětlil, odešel.

Rory se sesul na židli jako hromádka neštěstí. „Jsem v háji,“ zaúpěl.

„Tak co na něj říkáš?“ zeptal se Wolfa jeho otec.

„Je to obyčejný vesnický hňup,“ odpověděl bez servítků.

„Budeme mít štěstí, jestli umí číst a psát.“

„Toho jsem se obával,“ povzdechl si vévoda Norwood.

„Diplomatické vztahy s Marélií jsou napjaté, stále se šušká

o válce. A vévoda Arden si tohle nenechá líbit, prý ve své provincii podněcuje ke vzpouře.“

„Vždycky byl ambiciózní a toužil po koruně.“

„Když si princ Gilford odmítl vzít jeho sestru, vyhrožoval přerušением obchodních styků se zbytkem říše, dokonce možným odtržením své provincie a zřízením vlastního království.“

„To by se mu nepovedlo. Armáda by to vyřešila,“ odvětil Wolf.

„A v tom se právě pleteš. Nezapomínej, že jeho rodina je úzce spjatá nejen s naším králem, ale i s vládnoucími rody sousedních říší. S nimi navíc čile obchoduje, protože jeho území je nejbohatší v království. Kdyby vyhlásil nezávislost a spojil se s našimi sousedy, Eskyra by značně oslabil. A to jsme si nemohli dovolit, ne uprostřed války. Bylo štěstí, že jej uspokojilo pouhé vyhoštění prince ode dvora.“

„Dědice trůnu ale těžko pošleme do exilu,“ namítl Wolf, který si nebyl jistý, kam otec svými úvahami směřuje.

„A to mi právě dělá starosti. Můžeme se jen modlit, aby byl alespoň trochu po svém otci. Z něj by byl skvělý král.“

„Na něm není královského vůbec nic,“ odfrkl si vévodův mladší syn, který jako člen jedné z nejváženějších aristokratických rodin prostými lidmi pohrdal.

„Pak to musíš urychleně napravit,“ přikázal mu otec. „Potřebujeme, aby se co nejdříve zorientoval v situaci, jinak by Gastonovi jeho intriky mohly vyjít.“

„Co myslíš, že má v plánu? Pokusí se ho zavraždit?“

„Pravděpodobně,“ přikývl vévoda.

„Na druhou stranu, nebylo by pro říši lepší, kdyby se trůnu chopil Gaston?“ odvážil se zeptat Wolf. „Vím, že není žádná výhra, ale je to schopný a silný vůdce, který...“

„Hlavně je to nehorázný parchant,“ přerušil jej otec. „Nemůžu to dokázat, ale jsem si jistý, že před dvaceti lety podporoval Belesar proti nám.“

„To by byla velezrada!“ zvolal šokovaně Wolf.

„Ticho!“ okřikl jej správce země. „Nikdy nevíš, kdo tě může slyšet.“

Wolf se okamžitě kousl do jazyka a sklopil hlavu. „Omlouvám se.“

„Gaston má své zvědy všude,“ pokračoval vévoda. „A dokud nebudeme mít o jeho zradě důkazy, máme svázané ruce. Proto musíš dohlédnout na to, aby se tomu chlapci nic nestalo. Ať je, jaký chce, alespoň to není vlastizrádce.“

Po poradě s otcem se Wolf vydal do kasáren své jednotky. Díky vynikajícím výsledkům a nadprůměrným magickým schopnostem se předloni stal nejmladším velitelem v historii, už ve svých šestnácti letech. Zamířil rovnou do své kanceláře a cestou letným pokývnutím hlavy odpovídal na pozdravy salutujících vojáků. Jelikož mu byl přidělen nový úkol, velení útvaru dočasně převzal jeho zástupce plukovník Orenby.

„Veliteli,“ vyhrkl překvapeně téměř dvakrát starší muž, než byl Wolf, a okamžitě se postavil do pozoru, „nečekal jsem vás.“

„Pohov,“ prohlásil bez pozdravu. Na přátelské vztahy s podřízenými si nikdy nepotrpěl. „Chci, aby budoucího krále a jeho komnaty neustále hlídali dva z našich mužů. Nikdo neproověřený se k němu nesmí dostat, je to jasné?“

„Ano, pane,“ přisvědčil okamžitě voják. „Hned to zařídím.“

„A raději vynechte ty, kdo pochází z Volturie,“ dodal po chvíli Wolf.

Plukovník překvapeně zamrkal. „Máte snad nějaký důvod, proč...“

„O svých důvodech vás nemusím informovat. Dal jsem vám rozkaz a očekávám, že ho splníte.“

„Provedu,“ odvětil rázně plukovník a okamžitě odpocho-
doval svolat mužstvo.

Wolf přešel ke své židli za stolem, pohodlně se na ni usadil a na okamžik zavřel oči. Nastalá situace se mu vůbec nelíbila. Od dětství tvrdě dřel. Hodiny biflování historie a vojenských taktik a nekonečný fyzický trénink. Naučil se rozdávat i přijímat rány. Jako mladší syn vévody vždy věděl, kde je jeho místo, a snažil se dělat svému jménu a otci čest. Když byl slavnostně jmenován velitelem, konečně pocítil zadostiučinění. Dokázal to. Byl mladý a měl před sebou zárnou kariéru. Nyní se možná schylovalo k válce, do níž měl vést svou jednotku. Měl se vyznamenat na bitevním poli a konečně v praxi využít vše, čemu se naučil. To byl jeho osud. K tomu byl vychován. A teď najednou dostal za úkol starat se o nějakého pitomce z jakési zapadlé vesnice

na okraji země. Proč zrovna on? Čím si zasloužil takovou potupu? Na tohle se celý život připravoval? Aby se stal chůvou budoucího krále, který o trůn ani nestojí?

Frustrovaně zavyl a zatnul ruce v pěst. Měl pocit, jako by mu ukradli jeho budoucnost a on s tím nemohl vůbec nic dělat. Nebylo komu si stěžovat. Jeho otec byl nejmocnějším mužem v zemi, nemohl mu odporovat. Jediným, kdo by ho mohl přeradit zpátky k vojsku, byl král. Nebo v tomto případě ten nouma Gregory. Jistě, mohl by ho o to požádat. Navíc si byl celkem jistý, že ten kluk je z představy společně tráveného času stejně nadšený jako on sám, takže by to pro něj nejspíš udělal. Jenže tím by Wolf zradil otce a svou zemi. Eskyra potřebuje krále, a pokud má otec o Gastonovi pravdu... Uvědomoval si, že nemá na vybranou. Nikdy neměl. Jeho osudem bylo sloužit království a položit za něj i život, bude-li to třeba. Jen si tu službu představoval dost jinak.

Potřeboval si vyčistit hlavu a zbavit se napětí, protože se rozhodl zajít před večeří na cvičiště. Fyzická aktivita mu vždycky pomáhala. Nemusel při tom na nic myslet. Stačilo provádět naučené pohyby, držet rytmus, mlátit pěstmi do polstrovaného stromu, dokud si nerozedřel klouby do krve. Dokud nebyl zbrocený potem a jeho tělo příjemně unavené. Věděl, že ani dnes tomu nebude jinak.

Rory musel být po té cestě přece jen unavený, protože když se s hlavou plnou neradostných myšlenek natáhl na obrovskou měkkou postel, brzy usnul a vzbudilo jej až něčí důrazné odkašlání. Rychle se posadil a rozespalým pohledem těkal po místnosti ve snaze si vzpomenout, kde to vlastně je.

„Vaše Výsosti, jsem Bern, váš komorník,“ představil se mu postarší muž s ulízanými šedými vlasy.

„M-můj komorník?“ vykoktal nechápavě Rory.

Bern se na něj přátelsky usmál a uklonil se. „Už je to tak.“

„A-aha.“ Nevěděl, co na to říct. Netušil, co po něm ten muž chce. Co se od něho očekává, že udělá?

Bern si zřejmě všiml jeho nervozity, protože klidným hlasem pronesl: „Za hodinu se máte zúčastnit večeře. Přišel jsem, abych vám pomohl se připravit.“

No jistě. Wolf mu přece kladl na srdce, aby se na ni slušně oblékl. Podíval se na sebe a musel uznat, že jeho šaty se pro královský palác opravdu moc nehodí. Maximálně tak pro sluhu, ale určitě ne pro budoucího krále. „Nemám nic vhodného na sebe,“ pronesl tiše. Přiznat to mu připadalo nesmírně ponižující. Na druhou stranu, možná by to mohlo postačit jako výmluva, proč se nemůže dostavit. Třeba by tak mohl oddálit nevyhnutelné. Aspoň o pár hodin. Nebo dnů, než mu stihnou něco přijatelného ušít.

„Lord Norwood vám poslal vhodný oděv. Nechal jsem ho v předpokoji. Jděte se zatím upravit a já jej pro vás nachystám.“

Rory nemohl uvěřit vlastním uším. Wolf mu poslal oblek? Kde ho tak rychle vzal? Tak počkat! Říkal přece, že jsou

podobně velcí. On mu poslal *svoje* šaty? Nevěděl, co si o tom myslet. Měl to brát jako přátelské gesto, nebo šlo jen o další způsob, jak mu dát najevo svou nadřazenost? Ten samolibý zmetek si musel náramně užívat, že je Rory tak marný, že se s ním dokonce musí milostivě dělit o oblečení.

Naštvaně zaskřípal zuby a poslušně odpochodoval do koupelny. Vážně se potřeboval umýt.

Když se po delší době vrátil do ložnice, na posteli leželo rozložené krásné a jistě velmi drahé ošacení. Komorník k němu přistoupil a uchopil lem jeho tuniky. Rory zděšeně vyvalil oči a odskočil od něj. „Co to u všech běsů děláte?!“

Bern na něj zmateně hleděl. „Pomáhám vám, Výsosti.“

„Se svlékáním?“ ptal se s očima navrch hlavy.

„Jistě,“ přitakal nevzrušeně komorník. „To je moje práce.“

„Cože?!“ zalapal po dechu. „Ani náhodou!“ vyjekl a objal se pažemi jako stydlivá holka. Přece nedovolí tomu chlapovi, aby ho převlékal, jako by byl děcko.

„Uklidněte se, Výsosti,“ nabádal ho Bern a znovu se k němu přiblížil.

„Hej! Dejte si pohov, jo? Zvládnou se převléct sám.“

Bern si ho změřil pochybovačným pohledem a Rory zaskřípal zuby. Do tváří se mu nahrnula červeň. Pravda totiž byla, že na sobě nikdy tak nóbl oblečení neměl. Nebyl si tedy jistý, zda si s ním zvládne poradit, ale byl odhodlaný to zkusit.

Komorník zvedl ruce, jako že se vzdává. „Jak si přejete, Výsosti.“

„Neříkejte mi Výsosti,“ požádal ho. „Jsem Rory.“

„Odpusťte, ale není vhodné, abych vás oslovoval jménem.“

Rory rezignovaně zavřel oči a zavrtěl hlavou. Jak je možné, že má být králem, a zároveň je tím, kdo pořád musí činit nějaké ústupky? Neměli by lidi dělat to, co si přeje? Popadl lem tuniky a začal si ji přetahovat přes hlavu, když mu došlo, že komorník je pořád tam. Hodlá ho snad okukovat, zatímco se převléká? To mu přišlo docela úchylné. „Ehm, budete na mě zírat?“

„Přejete si, abych počkal v předpokoji?“

„Buďte tak laskav,“ odvětil Rory a Bern s úklonou odešel.

S hlubokým výdechem si přetáhl tuniku přes hlavu a následně si svlékl i kalhoty. Hodil je na postel vedle Wolfova drahého obleku a natáhl se po bělostné košili. Ten materiál byl v jeho mozolnatých prstech neskutečně jemný. Látka byla kvalitní, měkká a tak bílá, že bělejší odstín dosud neviděl. Neodolal a zabořil do ní obličej. Voněla jako jehličí, zřejmě od mýdla použitého při praní. Opatrně, aby tenkou látku neroztrhl, si ji natáhl na tělo a slastně vydechl. Měl pocit, jako by ho vzdušná látka hladila. I když jeho původní oblečení bylo kvalitní, nekousalo a neškrábalo, nyní měl pocit, jako by až dosud chodil navlečený do pytle od brambor.

Potrásl nad tím nápadem hlavou a připomněl si, jakému náfukovi ty šaty patří. Žádný div, že jsou tak krásné a jemné. Ten kluk nemusel nikdy v životě tvrdě pracovat. Kdyby měl v tomhle oblečení štípat dříví nebo dřít na poli, určité by mu dlouho nevydrželo.

Nasoukal se do černých kalhot, které mu padly jako ulité, jen v pase mohly být trochu volnější. Zvláštní, nevšiml si, že by byl Wolf tak štíhlý. Ne že by si ho nějak moc prohlížel.

Poté si vzal vínový kabátec se zlatými knoflíčky. Připadal si směšně. A zároveň ho popouzela skutečnost, že jen za ty knoflíky by mohla jeho vesnice vyžít minimálně týden, možná i celý měsíc.

Když vstoupil do salonu, kde na něj čekal Bern, komorník si ho změřil od hlavy k patě. „Dovolíte?“

Rory neochotně přikývl a nechal se od něj upravit. Bylo to samé popotahování a uhlašování látky, než byl Bern konečně jakž takž spokojený. „Hned zítra za vámi pošlu krejčího. Tohle nejde. Úplně to na vás visí.“

Pravda, že v ramenou mu byl oděv dost volný. A to nebyl žádné tintítko. Jak je možné, že má ten rozmazlený mizera širší ramena než on, zocelený těžkou prací? Byl tak zabraný do svých úvah, že si ani nevšiml, že komorník sáhl pro dózu s nějakou látkou, kterou mu začal matlat do vlasů.

„Co to je?“ zeptal se zaraženě a nakrčil nos, naštvaný, že se nechal takhle zaskočit.

„Snažím se vám upravit vlasy,“ vysvětlil mu Bern.

Rory jen skřípal zuby, ale poslušně držel, protože mu bylo jasné, že by vypadal jako šašek, kdyby odsud odešel s půlkou vlasů ulízanou a druhou trčící do všech stran.

Když byl konečně upravený, hodiny hlásily, že je za pět minut šest. Vyšel z pokoje a zůstal překvapeně zírat na dva mladíky v modré uniformě, kteří stáli po stranách jeho

dveří. Nasucho polkl, protože ho na vteřinu napadlo, že je snad poslal Wolf, aby ho zabili a on tak měl od něj pokoj, ale mládenci nepůsobili, že by na něj hodlali zaútočit, a tak se zhluboka nadechl a vykročil na chodbu.

Po pár krocích si uvědomil dvě věci. Zaprvé, že vůbec netuší, kde se tu nachází jídelna, a zadruhé, že ho následují dvoje těžké kroky. Nenápadně se ohlédl přes rameno a zjistil, že ho ti dva étherané sledují. Kráčeli zhruba dva dlouhé kroky za ním. Rory sešel po schodech do vstupní haly a zamířil doprava. Oba jeho stíny se ho držely jako klíšata. Namátkově zkusil otevřít jedny dveře. Nějaký salon. Pokrčil rameny a šel dál. Kaple. No, tak tady asi jídelna nebude. Udělal čelem zad a zamířil na druhou stranu. Byl si jist, že šestá už dávno odbila.

Po pár minutách zmateného pobíhání po chodbách, při němž se dokonce vrátil zpět do prvního patra, se konečně rozhodl spolknout svou hrdost a obrátit se na vojáky, kteří tuhle hru absolvovali s ním. „Ehm, nevíte, kde je tu malá jídelna?“

Vojáci si vyměnili všeříkající pohled. „Tamhle zahnete doprava a jsou to druhé dveře vlevo,“ poradil mu jeden z nich a rukou mu pro jistotu ukázal směr.

Rory cítil, jak mu hoří uši studem, protože prošel kolem už aspoň dvakrát. „Díky,“ vyhrkl a rozběhl se tam. Vojáci ve vysokých holínkách dusali za ním jako ozvěna.

Nestihl ani pořádně zabrzdit, když bral za kliku. Dveře se hladce otevřely a on vpadl dovnitř. Jen tak tak že se